

lysende, at Virkelighedens Overflade dog har saadanne frempringende Kendsgerninger, som ikke lettelig lade sig dække af nogen Farve; det ærede Medlem vil i alt Fald komme til at overstryge den mere end een Gang, før den dæktes. Og det er saa meget mere iøjnefaldende, som det ærede Medlem selv har været meget godt opmærksom derpaa. Jeg skal tillade mig i denne Henseende at citere enkelte af hans Ord. Hans Tema, den Grundfarve, han vilde give sit Billede, ligger i disse Sætninger, at „der vel næppe er nogen anden lovgivende Forsamling, hvor det, der tales, og det, der besluttet, er uden umiddelbar paavisselig Virkning; at der næppe i Verden er nogen anden lovgivende Forsamling, der er stillet under de forfatningsmæssige Vilkaar, som det danske Folketing.“ Dette var Grundformen, som det ærede Medlem har benyttet til at fremsætte sit Billede. Men ved Siden af sagde det ærede Medlem følgende, at „han erkender, at Udviklingen gaar alligevel den Vej, den bør gaa; at selv om vi tie, saa gror det og gror det alligevel i det stille.“ Han siger paa et andet Sted: „Den nuværende finansielle Stilling er et glædeligt Vidnesbyrd om, at naar blot vore Finanser holdes under Bevillingsmagtens Kontrol, behøve de ikke at give os Anledning til Betynning.“ Og han siger endelig saaledes: „Den Dag kan forudsættes ikke at være fjern, da ingen vil kunne træde offentlig frem her i Landet og tilraade ny Grundlovsbrud, ny provisoriske Finanslove, uden at han vil blive hujet ned ikke blot af Venstre, men ogsaa af Højre.“ Og naar saa det ærede Medlem lægger Mærke til den Udtalelse, vi hørte forleden fra det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) og udtrykkelig lægger Mærke til, at det ærede Medlem meldte sig ikke som den enkelte Tale, men som den, der havde et Hverv til at tale paa sit Partis Vegne, saa tror jeg, at de ærede Medlemmer ville undres over denne Tidens Udvikling, at ogsaa det ærede Medlem og hans Parti altsaa her — for at bruge et Udtryk af ham selv — har taget en forholdsvist energisk Afstand fra Provisoriet. Ja, han er gaet et Skridt videre, han har udtrykkelig peget paa, at den naturlige Udvikling maatte medføre dette, at Flertallet her i dette Ting kunde gøre sig til et regeringsdygtigt Flertal. Dette er efter min Opfattelse nogle af Tidens Tegn, det er, om jeg saa maa sige, noget af det Guld, som er opvokset paa Arbejdets Grund uden alt for megen Tale. Jeg tror, at det vilde være sundt at blive i dette Spør, som giver sig saa forholdsvist gode Resul-

tater. Det ærede Medlem for Aalborgs 7de Valgkreds har foretrukket, om jeg saa maa sige, i en eneste Salut at bortskyde alt det Guld, som ogsaa han har opsamlet ved et halvt Aars Tavshed. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det ikke er al Tavshed, som er Guld — sætter man sig hen og tier og grubler uden Bestæftigelse, saa kan jo Tanken undertiden komme til at fare vild —, men jeg glæder mig ved, at det ærede Medlem nu, som han jo har antydnet for os, vil tage fat paa Arbejdet med den fortærende Guld, som det ærede Medlem mildrede, at han havde været bestæftiget med i forrige Samling, thi saa vil han ogsaa komme til at se sundere paa et og andet af vore nuværende Samfundstilstande. — Der anses over — og det er ogsaa det, som særlig det ærede Medlem har fremført i sine Betragtninger forleden — at der er fremkommet forskellige Udtalelser i Pressen, som det ærede Medlem har fundet upassende og mere end det. Ja, det ærede Medlem var saa ivrig bestæftiget med at finde Ankepunkter, at han endogjaa gif til at anke over, hvad en Minister mulig kunde have sagt — nu have vi jo hørt, at den højtærede Minister ikke har sagt det, saa det kunne vi vel lade hvile. Ja, der er ikke Tvivl om, at der i Pressen og vel ogsaa paa andre Steder er fremkommet adskillige utilbørlige og uartige Ord. Men i det ærede Medlems Sted vilde jeg ikke tage mig det saa nær; det er og bliver dog i Virkeligheden kun Ord, Ord og atter Ord, og jeg tror dog, vi ere enige om, at vort Samfund ikke er et saa strøbeligt Sprintelværk, bygget op af Avispapir, at vor økonomiske Hovedinteresse skulde dreje sig om, hvorvidt „Berlingske Tidende“ faar et Fremspring fremfor andre Aviser eller ikke. Det er ikke Ord eller Talemaader, det gælder om, men det er Kendsgerninger, som ere afgørende i al Politik. For mig har det derfor forholdsvist ringere Interesse, hvad der paa den Maade fremkommer i Ord, naar jeg ikke kan nære den fjerneste Tvivl om, at den Kendsgerning er til Stede, at der ikke nu paa nogen Side i vort Samfund findes Kræfter, stærke nok til at kunne sætte et Kampprovisorium i Scene mod den almindelig herskende Uvilje. Og jeg siger, selv om det maatte være lykkes det ærede Medlem at fremfalde fra den højtærede Regering en tvetydig Erklæring, saa vilde det dog kun være Ord, som vilde strande paa Kendsgerningernes Magt. Men det glæder mig at kunne udtale som min Opfattelse, at den Erklæring, vi hørte forleden Dag fra Konseilspræsidentens Side, ikke er tvetydig og ikke behøver at opfattes